

שרון תפס את מקומו

של בגין, ואיש לא היה

מפוגז לעצרו

זה דמה להצגה של "בקרוב" - קטעים מונחנים מתוך סרט ש יוצג במלואו באותו האולם בזמן מאוחר יותר.

מה יקרה אם יאלץ מנחם בגין לרדת מה הבימה הפוליטית?

במשך השבוע, שבו היה בגין מושבת מכל פעילות, שיחקו ה שחקנים את המישחק, במרכזו עמד אריאל שרון.

יהודים ויהודים. במשך כל השבוע היה ברור כי שרון הוא, בהיעדר בגין, האיש הדומיננטי. כל הממשלה כולה לא יכלה לע מוד בפניו. הוא יצר את הידיעות, הוא אטט באמצעי התקשורת, הוא קבע את תוכן (וחוסר-התוכן) של ישיבות הממשלה.

הוא פתח, בתוכנית מוקד בטל וויזיה, בהרצאה על השקפותיו. היה זה, למעשה, המצע של ממשלת שרון שתבוא, לדעתו.

לא היה בה הרבה חדש. הוא חזר על החלטתו הנחושה להשליט בשטחים הכבושים קווילינגים ("מנהיגים מתונים") תוך התקפה חריפה על העיתונאים הישראליים שאכן קראו לשכירי-הרב אלה של הממשלה הצבאי בשם "קווילינגים".

הוא גם אישר מחדש כי הוא מבדיל בין שני סוגים של "יהודים". הוא סיפר כי אביו השביע אותו, בהצטרפו להגנה, שלא ייל חם לעולם ביהודים... שמום כן אין הוא מוכן להילחם במתפרעי חבלים ימית, גם כאשר אלה מתגרים בצלה. אולם כשנשאל מדוע פקד על אנשיו להתגפל באכזריות על

ההתקפה היתה, כנראה, מכוונת אל העולם הזה, שמאחרו "קווילינגים" במודר הנדון (העולם הזה 2308) תורגם בעיתונות הערבית בירושלים. כאשר סיקרה הטל וויזיה הישראלית את סגירת ה עיתון אלפיג'ר, הראתה המצלמה כי מאחר זה היה מונח על שולחן הווד, מוכן לתרגום.

פרט זה כבר טופר גם בכתבת העולם הזה על איש-השנה שרון (העולם הזה 2300).

שיגעון של סיפוח

הלך בעיקבותיו של דויד בן-גוריון, שפתח בהת תקפה על מצריים, באוקטובר 1956. בעיצומה של הפלישה הסובייטית להונגריה. בן-גוריון סבר אז כי העולם, המועז מעשי הסובייטים לא ישים לב למעשי ישראל בניג.

קרה בדיק ההיפך. העולם פנה אל מילחמת סיני ושכח את הפלישה להונגריה. ואילו השבוע הרחיק מעשהו של בגין את פרשת-פולין מן הכותרות הראשיות של העיתונות. כך עזר מן חס-הרות, האסיר-לשעבר במחנה-ריכוז סובייטי, במישרין למדיניות הגלובלית הסובייטית.

אהדה לסורים. בגין תיאר את מעשהו גם כעונש לסורים, שהפליגו לאחונה על קצינות בשלילת קיומה של ישראל.

ואכן, האפט' אליאטד החליט לאחונה להח ריף את סגנון מישטרו מבחינה מילולית. הוא לא עשה דבר שיפגע בישראל, אך הציג את עצמו כמנהיג חזית-הסיוע. הוא הטיל וטו מוחלט על כל מעשי אש"ף, שנועדו לקרב את ה אירגון בהדרגה ובזהירות לקראת עמדת-פתיחה של משא-ומתן עם ארצות-הברית וישראל.

אך במה פוגע המעשה בסוריה? ההיפך ה גמור הוא נכון. סיפוח רמת-הגולן, שיקומם את ליבו של כל ערבי ממארוק ועד כווית, מתימן ועד מצריים, אך יגביר את האהדה לסוריה. אל אסד ייצא מן הפרשה כשהוא מחזק.

המסר שבמעשה זה לעם הסורי הוא פשוט וחוזק: אין טעם להפיל את המישטר, אין טעם להתור למדיניות אחרת. ישראל אינה רוצה ב שילום של כלי נשק, אך אם יעמוד בראשה מנהיג שוחר-שלום, אסד גאם שני. בשום מחיר לא תחזיר ישראל את הגולן, כפי שהחזירה את סיני - גם לא תגמרת שלום כולל. זוהי תקיעת סכין בגב לכל מגמת-שלום סורית - ובעקפיץ גם לכל מג מת-שלום פלסטינית.

באופן מעשי לא ישתנה דבר. רמת-הגולן הי תה בידי ישראל, ותישאר בידיה על עוד לא יהיה שלום. שום מדינה לא תכיר בסיפוח, כשם ששום מדינה בעולם לא הכירה בסיפוח מיוחד ירושלים בידי ישראל. 14 שנים אחרי אותו מע שר-סיפוח, נשארה ירושלים המפורחת להלכה ולמעשה על שולחן הסיכסוך והמשא-ומתן. ממ שלתישראל לא יכלה אף למנוע בעד אנוור אל אדאט מלראות בעיר המסופחת את בירתה לעתיד של המדינה הפלסטינית.

אין אופוזיציה. מעשה-הסיפוח הוא אקט חסר-תוכן, הפגנתי, פרובוקטיבי. הוא מרגיז את כל העולם, מחזק את אויבי ישראל, מחליש את אהדת ידידיה, מסכן את השלום הרופף עם מצ ריים. אך הוא מחזק את מנחם בגין בעיני עצמו ובעיני הציבור הישראלי.

העובדה שבגין יכול היה לסמוך על "קונסנז ווס רחב", שבו שוחטים גם חלקים נכבדים של האופוזיציה הרישמית, העלוכה והמגוחכת, היא תופעה טרגית. בכנסת העשירית אין עוד אר פוליטיה עצמאית, עיקבית ולוחמת של מחנה השלום.

אין דבר מסוכן מלהשאיר את מנחם בגין לבי דו במיטה, כשהוא מנותק מן המציאות ונתון להשפעת סמים. כי אז הוא רואה את עצמו כדמות היסטורית. האחריות היומיומית של השליטון נר שרת ממנו. הוא מפליג במרחבי דמיונו.

השבוע היתה למנחם בגין שהות של ימים ארוכים להתבודד עם עצמו. התוצאה היתה פצ צה שהיחידה מסביב לכדור-הארץ, והשכרניה ב קול אדיר: מנחם בגין חי וקיים.

ספירה למצרים. החלטתו של בגין לספח את רמת-הגולן היתה בעלת משמעות חמורה ב יותר מבחינת תוכנה. היא היתה חמורה גם מ בחינת העיתוי.

רבים בעולם חששו שמא ינצל בגין את החור דשים האחרונים לפני פינוי שארית-סיני כדי לבי צע מעשה פרובוקטיבי קיצוני. פלישה ללבנון וכיבוש מחציתה, התפוסה בידי אש"ף, זביגניב בוז'נינסקי, יועצור-לשעבר של ג'ימי קארטר לענייני הביטחון הלאומי, ינאב את לפי גי כמה ימים בלבד. הוא צפה לכך שבדרך זו יעמיד בגין את מצריים לפני בחירה אכזרית: לשבת בשקט ולאבד את שארית יוקרתה בעולם הערבי, או להתערב, ובכך לספק לבגין תירוץ שלא לפנות את ימית.

הגיון זה הינחה את בגין לגבי סיפוח הגולן. הוא מהווה הפרה ברורה ותוד-משמעת של הס קמפ-דייוויד. הוא היה סטירת-לחי מצלילה לנשיא מצריים, חוסני מובארק. הוא העמיד אותו לפני הכרירה: או להתערב, ולהצטייר בעולם הערבי כבעל-ברית של מי שמספח אדמה ער בית, או לנקוט אמצעים חריפים, תוך למת תי רוץ להפסקת הנסיגה.

בגין הסיק מראש את המסקנה כי הסיפוח יישבו בעל-כרחם בשקט. מנוי וגמור עימו לנ צל את הזמן שנותר עד להשלמת הנסיגה כדי לעשות את המעשים שלאחר מכן יהיה קשה לע שותם. בגין אף הודה בכך, ברמז, בנאומו בכנסת. אך זהו חשבון מדהים בקוצר-ראייתו. אם נאלצת עתה מצריים לבלוע עלבונות ולספוג מכוח, כדי שלא לסכן את השלמת הנסיגה היש ראלית - הרי מטיל הדבר משכנתא כבדה מאוד על היחסים שיווצרו אחרי הנסיגה. הצמרת ה מצרית לא תשכח.

עזרה לסובייטים. הוא הדין לגבי ארצות הברית.

זה עתה חתמו האמריקאים, באירצון מסויים, על "מיוכר הבנה" לשיחוף-פעולה אסטרטגי עם ישראל. הם זיהו את עצמם, פומבית, כבעלי הברית של ישראל, וכאחראים לכל מעשה בעולם הערבי לא יהיה איש שיפקס בכך שסיפוח רמת-הגולן נעשה בתמיכתה של ארצות הברית ועל דעתה. יקה זה עידוד רב לידידיה של ברית-המועצות במרחב.

גם מבחינה אחרת היתה ברית-המועצות המר וויחה העיקרית מן הצעד הזה. מפני שהניח שהעיר למ יהיה עסוק בפרשת פולין (ראה עמוד 7). בכך זה עתה חתמו האמריקאים, באירצון מסויים, על "מיוכר הבנה" לשיחוף-פעולה אסטרטגי עם ישראל. הם זיהו את עצמם, פומבית, כבעלי הברית של ישראל, וכאחראים לכל מעשה בעולם הערבי לא יהיה איש שיפקס בכך שסיפוח רמת-הגולן נעשה בתמיכתה של ארצות הברית ועל דעתה. יקה זה עידוד רב לידידיה של ברית-המועצות במרחב.

גם מבחינה אחרת היתה ברית-המועצות המר וויחה העיקרית מן הצעד הזה. מפני שהניח שהעיר למ יהיה עסוק בפרשת פולין (ראה עמוד 7). בכך

אישים

פרס - חי או מת

בעודו ישן שנת-ישרים

במזונו, בווינגטון, פשטה

בין העיתונאים השמועה

כי שימעון פרס מת

למחרת הופיעה רק ידיעה קטנה ומוצנעת באחד מעיתוני-הערב. אך יום קודם לכן, ביום הרביעי ב שבוע שעבר, סערה הארץ. בקרב כמה מאות אנשי-תיקשורת ופר ליטיקאים פשטה השמועה כאש בשדה-קוצים: שימעון פרס מת בווינגטון, מהתקף לב פיתאומי. מקור הידיעה היה, ככל הנמר אה, העיתונאי פייר סלינגר, המר שהיה בשנות השישים המוקדמות אחד מעורויו הבכירים של הנשיא ג'ון קנדי, ויועצו לענייני עיתור גות. סלינגר נפגש עם פרס בור שינגטון, ולאחר הפגישה שוחח עם כמה מעמיתיו העיתונאים, וככל הנראה הובן שלא הלכה, כמה מהכתבים האירופיים והאמריקאים מיהרו לטלפן למערכות עיתוני הם, לתחנות-הטלוויזיה ולמישרדי סוכנויות-הידיעות. הידיעה הרא שונה שהועברה בדרך זו היתה ש פרס נפטר אחרי התקף-לב פית אומי. עד מהרה הגיעה הידיעה גם לישראל.

עד כמה שניתן לברר, הגיעה ה ידיעה הראשונה בערך בשעה שש

על דמותו של המישטר, אשר אריאל שרון יעמוד בראשו, ניתן לעמוד ממעשיו.

ממלא המקום